

Migracja larw jesiotra ostronosego (*Acipenser oxyrinchus*) i sterleta (*Acipenser ruthenus*) po wykluciu

Arkadiusz Duda, Andrzej Kapusta, Grzegorz Wiszniewski

Zakład Ichtiologii, Hydrobiologii i Ekologii Wód, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

Ryby jesiotrowate wykazują na etapie larwalnym różnorodne zachowania związane z dyspersją i pasywną migracją z miejsca wyklucia. Długość, intensywność i dobowe natężenie dryftu różni się u poszczególnych gatunków. Badano bierną migrację larw jesiotra ostronosego (*Acipenser oxyrinchus*) i sterleta (*Acipenser ruthenus*) przez pierwsze 10 dni po wykluciu. Badania przeprowadzono w dwóch basenach z okrężnym przepływem wody, z podłożem żwirowym i bez substratu. Próby przeprowadzono w świetle dziennym i w ciemności. Na dryft sterleta wpływ miała obecność substratu, ale nie było wpływu warunków świetlnych ani obu czynników łącznie. Prędkość dryftu sterleta na podłożu wzrosła w ciągu pierwszych 5 dni ze średnich 1,2 do 5,4 cm s⁻¹ i była wyrównana w ciągu ostatnich 5 dni, osiągając średnią 3,2 cm s⁻¹. W zbiorniku bez substratu prędkość dryftu sterleta wzrosła w pierwszych dniach z 3,4 do 9,8 cm s⁻¹ (w ciemności) i z 3,4 do 9,2 cm s⁻¹ (w świetle), a następnie spadła, osiągając 3,2 cm s⁻¹. W pierwszych 4 dniach okresu badawczego dryft larw sterleta w zbiorniku bez podłoża był 1,8 do 6,1 razy szybszy niż w zbiorniku z podłożem. Na dryft jesiotra ostronosego wpływ miała obecność podłoża i warunki świetlne, ale nie oba czynniki łącznie. Dryft jesiotra ostronosego na podłożu wystąpił jedynie w dniach od 6 do 8 i 10 cm s⁻¹ (ciemność) i od 7 do 8 cm s⁻¹ (światło) i był bardzo wolny średnio 0,3 cm s⁻¹. W ciemności bez podłoża prędkość dryftu w ciągu pierwszych 3 dni wynosiła średnio 0,1 cm s⁻¹, a następnie stopniowo wzrastała w ciągu następnych 7 dni do 2 cm s⁻¹. W warunkach oświetlenia bez podłoża maksymalna prędkość dryftu (3,6 cm s⁻¹) wystąpiła w 7 dniu, a następnie spadła do 1 cm s⁻¹ w ostatnim dniu badania.